

[Gammelgaard]

og forringet konkurrenceevne til følge. Den økonomiske politik skal tværtimod tilrettelægges på en sådan måde, at indkomstudviklingen her i landet ligger i underkanten af vore udenlandske konkurrenters. Kun dermed opnår vi at forbedre konkurrenceevnen og holde det private forbrug i ave. Begge dele vil være til gavn for betalingsbalancen.

Skal man prøve at opsummere de økonomiske problemstillinger, kan det vel siges, at vi for øjeblikket er inde i en positiv selvforstærkende udvikling, der i sig selv løser mange af problemerne. Grundlaget for et økonomisk opsving er bragt i orden. Nu gælder det om at holde fast og på visse områder udbygge genopretningspolitikken. Regeringen skal fastholdes i målsætningen om at afvikle underskuddet på betalingsbalancen i løbet af 3-4 år, så vi kan begynde at afdrage på vor gæld til udlandet. Det samme gælder underskuddet på statsfinanserne, som bør være væk ved udgangen af dette årti, og dette vel at mærke uden at vi forhøjer skattetrykket.

Der er mange tegn på, at vi er på rette vej. Det værste, der nu kan ske, er, at vi standser genopretningspolitikken. Det er altafgørende, at den videreføres; der er heller ikke noget alternativ. Regeringens forslag til finanslov for 1984 er et vigtigt led i fortsættelsen af den økonomiske genopretning.

Regeringens program til modernisering af den offentlige sektor er en naturlig del af genopretningspolitikken. Den er endda mere end det; den er forudsætningen for, at de offentligt ansatte også kan være med i genopretningsarbejdet; det har de faktisk krav på. Både borgerne i almindelighed og de offentligt ansatte i særdeleshed har længe følt, at man på visse områder var bagefter med den nytænkning, der er nødvendig, hvis den offentlige service skal være tidssvarende for samfundet og håndterlig og til gavn for de ansatte.

Der må ske en decentralisering af ansvaret, således at arbejdsglæden og inspirationen stimuleres hos den enkelte medarbejder. I det hele taget må den offentlige sektor gøres mere fleksibel. Moderne ledelsesprincipper og styrelsesformer bør indføres, samtidig med at lønsystemerne og personaleuddannelserne forbedres. Her kan vi lære meget af det private erhvervsliv.

Disse tiltag vil foruden at forbedre de ansattes arbejdsvilkår og hæve serviceniveauet

over for borgerne desuden medvirke til at stoppe den hidtidige opdrift i de offentlige budgetter.

Det afhænger imidlertid ikke kun af regeringens vilje, men også af amterne, kommunerne, de enkelte styrelser og arbejdsledere, om dette håb skal gå i opfyldelse. Jeg er ikke i tvivl om, at der er et udbredt ønske hos de offentligt ansatte om at være med i en rationalisering og en modernisering, forudsat naturligvis at den er ordentligt tilrettelagt. Det er i høj grad et spørgsmål om tilstrækkelig information og uddannelse.

Jeg tror, at det store flertal af offentligt ansatte deler regeringens ønske om at standse de offentlige udgiftsstigninger, for højere offentlige udgifter giver uvægerlig store indkomstskatter, og de offentligt ansatte er så godt som altid blandt dem, hvor indkomstskatten betyder mest for det årlige budget.

Alle de ting, jeg her har nævnt, drejer sig om at forsvare det Danmark, vi alle sætter så stor pris på. Finanslov, genopretningspolitik og modernisering er alle sammen nødvendige elementer, hvis vi skal videregive et godt samfund til de næste generationer.

Der er betydelige trusler imod en sådan udvikling. Vi har i løbet af 1970'erne set en enorm gældsopbygning, der vil fortsætte, til vi har fået has på underskuddet i dansk økonomi. De socialdemokratiske regeringer har vendt det døve øre til eller endog været direkte afvisende, når f.eks. perspektivplanredegørelserne har fremdraget behovet for besparelser og moderniseringer i den offentlige administration. Det er denne efterladende holdning, der år for år har givet grobund for de angreb, som vi i de senere år har været ude for imod dansk økonomi og dansk samfundsstruktur.

Det er disse angreb, der nu skal slås tilbage igennem regeringens politik. Det sker ikke for strukturens eller for princippet skyld, men det er simpelt hen nødvendigt at gøre denne indsats, hvis der i det lange løb skal skabes plads for den enkelte borgers og den enkelte families udfoldelse.

Restriktioner, gæld og inflation er nogle af de værste fjender, som et borgerligt livssyn kan stilles over for. De gør det umuligt for den enkelte at udfolde sig frit og at tage det størst mulige ansvar for sin egen tilværelse. Det er derfor, det er så vigtigt, at valget giver mulighed for at videreføre hele dette arbejde.